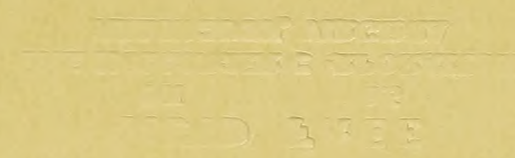
Otto Schneid
Papers

[Introduction to Aesthetic Thought and Sex]

6435

35

ד״ר [illegible]

מבוא לאסתטיקה חדשה

Aesthetical Thought and Sex

יסוד מורכב ומאוחר של תופעות נפשיות בתרבות נראית מחשבת היפה. עצם באחת המגמות האחרונות. כי החוויה האסתטית, שממנה התגלמה אותה המחשבה, איננה אחת הראשוניות, אלא תוצאה מהשתלשלות ארוכה של תהליכים נפשיים מסובכים. ניסוח מיסודות גופניים של אדם אין מחשבת היפה נולדת אלא בתקופות המאוחרות שיאים, ובעקבותיהם נוחם לפעולות רעיוניות גבוהות. ואילו לעיתים המוגלים בנפתולי עליות וירידות אל מרומים כאלה, עוד מחשבת היפה זרה. כנגד זה ביטוי החוויה, שאותה סוגים רוב החוקרים והעיונים האסתטיים, כלומר האמנות, בראשונות הפעולות הנולדות של האנושות. אי-התאמת הכרונולוגי (המסגרת [illegible] של רבבות שנים) בין תחילות האמנות ובין ראשית הבירורים הרוחניים והשיטתיים של אסתטיקה יגבר זכות המסך נוה, שכיום מאפשרים להסיק מאפייני הפסיכולוגי של האמנות הקדמונית. לאור ידיעותינו העובדתיות כבר אפשר לקבוע, שבגדרה כאמוציונלית אין כדי למצוא את הענין. אותה אמוציונליות נראית לנו לאור השרידים הממשיים לא כיסוד ראשון, אלא יותר כתכונה-לוואי, ואין בה לבדה אומנם לאמן הקדמון, אלא היא חלק של אוצר הראשונים של האנושות דל פעולות [illegible] של האנושות הפרימיטיבית, ובמידה רבה של כל חי. היסוד המגדיר את האמנות הראשונה רעיונית הוא אפיה ה[illegible] — [illegible] ועמוד כל דרכי היצירה הקונטמפלטיביות וההסתכלותיות והעיוניות. לאיפיונו של האדם הקדמון כאמן היו אמנות וביטוי [illegible] להבהרה בלשוני לא לאמת משתי המטרות את זכות הבכורה כבר עלול להטעותנו. כי של האמרגנות ההתגשמויות, שלהן האדם רך מתחיל להיבדל מכל [illegible] ועוד כל אלה הגורמים המשותפים והמחברים חלק יותר [illegible] המפריד, אין גם תמיה רבה בין [illegible] הבוחנות המניעים האלה, ואכו״ל אין בהם מורכב ומאוחר. רגלי האמנות הבילוגיאלית" הפליאוליתית, זו של תקופת האבן הקדומה, בין גלי כל של ספק [illegible], כשם שיש בה פרטים ברורים כדי להצדיק את החוקרים, [illegible] לאור האמנות תקופת האבן החדשה, הנאוליתית, החל כבר בהווה הנאוליתי. המטרה העגולה הביא, [illegible] קורעת את אופיה האדם הבילוגיאלי ואת סיפוקו, [illegible] שלהופעות המאגידות לנו לשער, שמן האופי [illegible] ומתמזג אחרתה נטה עלם היצירה האמנותית. החל הנראה שובה של חיות בלוע של ציורי-המערות הבילוגיאליים, לפי כל הוא אמנות פרט סיפורי או תאורי. אך של עולה נציין, שהוא ניזון מרגשי סיפוק. יתר על כן, [illegible] הפעולה האמנותית, לו "המנציחה" את הביטוי של תחליפי-ספוקים, כאמצעי להארכת הסיפוק ולהחזרת ההנאה. אולם אותו החל מוסיף להדריכנו אל משמעות מסובך, שיש במוטיב הזה כדי להביע [illegible] המציאות ועל הגורמים בנפש [illegible] עד הפולקלור של ימינו. עצי הנראה נושבה [illegible] הקדמון לצייר, כדי להשפיע על מזלו [illegible]. [illegible] או לזווגה [illegible] של היצירה היא אפוא האמנית. [illegible] ההגה הפסיכולוגי [illegible] יותר [illegible], לנוכח [illegible] נשוא-פנים, [illegible] כלומר לא [illegible] בפעולות שאחרון [illegible]. גם [illegible] מוסיף [illegible] שמחות [illegible] בנשים. [illegible] ההגדרה מבוא [illegible] של היצירה הקדמוניות, איננה [illegible] אמוציונלית-סתם. ./.

לעומת אופיין [illegible] של מחשבה ויצירה [illegible] שלפני עלות שחר התרבות, הנעשה [illegible] ודאי, [illegible] [illegible] ומציאים
[illegible] היום המחשבה [illegible]

(נפשנו [illegible]) (כיוון דיוק,)

לא קשה לנו לקבוע את הטעם ביצירות הקדמוניות, שכן יש בהן טעם מסוים, או יש בהן כיוון טעם לא מרובים, והשוני שביניהם מועט. האלה שאנו עד מאד, מסורגלת, כבדה, [illegible], ונשגבות אבל אין עדיין מסרך, יש לה אולי מסורת מאורגנת שבאין מופיע בה מסוה, נגאמיות [illegible], אלא הבלטה עשויה להאמינו. [illegible] [illegible] עילדה את [illegible] במיוחד אלה משגבות לא [illegible], אלא בהן [illegible] נמשכת גם מאוד יותר, שעדכה אותן. גם בתבנית [illegible] [illegible] שלפני [illegible], [illegible] ונגאמיות ונגוופרקים הבדורות, הניגונות לה לעגים, יש אמנם גורם כנגד, ואולי השוני של אשה עדותה מצטמצם לקצאים, אבל בשטיות אלו אין הכל בגנון אין עדיין חידוש באופי ההסתכלות או שוני לעומת הראיה בעיני היצר. גם כאן מגמה המורגשת את הבנת, את להיאתר אמר כינושים, מניע חדש או מטרה נוספת עודם רחוקים. לנוכח ההשגות שבין דרכי היצירה ובין אלה של המחשבה המאורגנת לא יפלא, כשניפגש עם מחשבה אסתטית חדשה רק לאחר שהיצירה עלמה עברה בדרך תהליכים פסיכולוגיים עשירים יותר ולאחר שעל יד המטרות הראשונות של יצירה [illegible] ונגזן נתייצבו מטרות אחרות. עם גילוי המטרות הקדומות באין חיוב מטרות חדשות. מתוך השאלה, היא [illegible] חיוב, נתעוררה פעולה אידיאולוגית. עוד לפני שנגיע [illegible] בשאלות של ההבדלות [illegible] [illegible] [illegible] ניגון, שעלם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] החידושים הגדולים בהשקפות האנושות.

דבר מאלף הוא, שעם הולדת המחשבה האסתטית ניתן [illegible] והנה כיוון מסוים, או אמונה מסוימת, אשר עד היום לדורות כחות או יותר מצויות, ניתנה לה נשיאות [illegible] עד ריש יום. הסופר של המרות [illegible] היוונים, שעסקו ביופי מן העת העתיקה ועד דורנו, לא יוכל להתעלם מן האחידות שבעבודות אישים [illegible] כך שונים זה מזה. [illegible] בדרך כלל, הבחינו את [illegible] האסתטית [illegible] [illegible] לעומת שיא בעיסוק הפילוסופי של אסתטיקה אצל [illegible] [illegible] אצל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] אנשי המחשבה עד ימינו אלה, מתרגל אפילו הרושם, כאילו [illegible] בין [illegible] ביחס ליופי מלמדים כולם תורה אחת, וכאילו לא השמיענו זה מזה אלא בצורתם אותו הלקח או כאילו אמרו במלים שונות אותו דבר.

לפי כולם הרי היופי הוא רוחני ונעלה, והקיסמו מורגש גרעין של השתחררות האדם מאופיו הנוכחות מיצרין או מאלאן רגשותיו בכלל. גבולי החכמה [illegible] של הקרבה ההיסטוריות והאופיות הקדישו [illegible] שיטה שלמים להכרעה, שהרות הגלוי מעוניינת לגבה מסוגלת לגלות את היופי, הקרוב [illegible] נעיר, שגם באסתטיקה הסינית יש קווים מקבילים לכיוון העיקרי הזה של מחשבות המערב אודות היופי ואודות הפרשנות ממנו, היא החוויה האסתטית.

ועתה נלך ונראה את בעיות זמננו, לא במוליותיו האיומות ובסימני התנונות, אלא במיבנשה העצומים. אם נשאר עוינים להתגברות על בעיות קדומות, אפילו על הבכרות היותר. באופנים שונים נראית התקופתנו באבק מניעה ביותר, עד כדי כך, שאין להתעלם מן [illegible] מצבים שונים בבהירותה המלית את עלם מהותו של חומר חוקר הזמן הזה

מודגשנו על אודות קיום בצלו נכנסו בלה אל אלה של ריבליה מקיפה.

מחדש, ובולאות מחדר לה [חושפות] דגוק הלטיר עולמות מלאים ומגוונות אנרגיה ללא רקדנים. כעולם הלטיר כעולם הגדול, אין בשניהם מנוחה כלשהי, אלא גרמים [שגם הם] מחוללים קרני־מידה אנושי טיפים במהירות, שעצם הגבורה משחררת, ולוהטים בחום שמספרי סימונו אינם אומרים לנו מאומה, וקורנים בבהירות, שאין לנו חי חושים לקלטה או בדמיון לדמותה, והם עצמם וקיום כלשהו נעשים לגבלין או להשתלשלות מהלכים שלוותה מהפכה מקיפה כזאת לא נראה עוד כל פסיכולוגיה של מעמקים יותר מדי נועלת. החל מאסכולת פרויד ונגמר בהסטגנציה האחרונה ובכיוון ירידה, נעשה מחקר האדם כגבושים אמיצים של מצולות מגוהנרגיות. לנוכח השלל, שהאמודאים האלה העלו, נראים תחומי הגועש בשהם לעצמם כקטע צר וטפל.

אלא שאותן האסכולות האמיריות לא עשו עד כה אלא לצעדים ראשונים להרגת אסתטיקה חדשה. הקונגרס הבינלאומי, גו [illegible] בפריס יוני האסתטיקה והמסכמיה היה לאבן בוחן. מעבר הפילוסופיה נותך החול, שמאז סוגיה בה האסתטיקה [illegible] נגד השילום הלצאי, כמו קולו של ראש האידיאליסטים [illegible] על [illegible] הסנה של אסתטיקה לא־פילוסופית ניכול, שבחזור בדרכי [illegible] עיקר ומגדר מחדש אחרי דעות פילוסופיות מסו־אותי לפני הקונגרס הוא גיררתי את השאלה, אם לא נעשתה תורת האסתטיקה לרה מדי לעובדת האמפיריים, הגולכים ומגרתבים [מגבלותיהם] באלוריים־מסורתיים עד היום [illegible]. הלא מגוון האמנות של עמים ותקופות, שעליה מושתת בעיקר תורת היופי, לא עוררו התיאורטיקנים הקלסיים כי אם את הקטע היסטוריוני והאירופי. אין איפוא יכלו לצוס היצירה האמנותית של האנושות כולה? [illegible] הלאות נתעוררו בעיות שונות, ומגוון נעשים רק עם העובדה לעניינה, כשאנחנו ניגשים לבעיה חדשה של כל גדול, העיקרון שהגדרנו לעיל, זה המחבר את אסכולות האסתטיקה המערבית והמקודש לכולם, ועיקרון של היופי, המגלה להסתכלות ברוח הטהורה [illegible].

הנוסח הראשון הוא „טרם־אסתטי", והשני הוא מעיקרי האסתטיקה.

[חידוש לעומת כל מה שקדם לו.]

עם מחשבת היופי כמות כחידוש, אפילו של לואי אידיאולוגי, שמאכות כל בך בגירה ומקיפה אותו לה. כי עלום ההבדל בין „יפה בעיני" ובין „יפה". זאת מגוה הופעה חיה או צומחת או דוממת כלשהי או צלילים כלשהם זכרוני „יפה בעיני", הנה מבטא בזה רק את יחסי לדבר. אם הביטוי הזה הוא מיני ויוגש וקר או אם כולו רגש או אפילו שלורע קרוב לגשואו ופיוטי או אמנותי כשלעצמו, על כל פנים הוא נגדר הסובייקטיבי. זו מוסר המדבר דבר על עצמו ומשוגע אחר או אחרים מה שיש בו.

אולם ביטוי אין [illegible]

איש לא יחלוק על סמכותו של כל אחד לבטא את מה שיש בו ולגעת, שבלא חן בעיניו דבר אחד ולא דבר שני. ושאומר: „זה יפה", הנה מתכוון לדבר כשהוא לעצמו ומגדיר או רוצה להגדיר את תכונתו האובייקטיבית, שהיא גם ערכו האובייקטיבי. פסקה בלה פסק־דין של הערכה, שיש בו כדי לחייב אחרים, או שיש בו הנסיון לחייב את כל האחרים, [אם כן] ובבפיסטו העניין של דבר הנסיון לחייב כל הדעה חושבת, כי כשאמר טוען, שבדבר הוא האמת האובייקטיבית, והלא היא מתחייבת בלי סייג, הנה גושר לעצמו בלב שיפוט בלתי מוגבל, אוניברסלי. ממסרנה כך היו כבאים היו רבים נרגשים, ולא ידעו מגוון נסיונות, גם אחרים, ולא מעטים, הגיעו לעצמם אותן הלכויות, [illegible] האדם הקריטיקוני עומד על המדרגה ביטוי עצמאי על זה של מגע, ואיננו מגיע אלא את רגשותיו לגבי ההוויות או את יחסו אליהן. אותו המודעים בשהם לעצמם אינם יש לו השירות, כמו זו המתיחס לכל אחד מהם כעין נפש או אישיות, כדוגמאות זו של המשטר עצמו, ולמחקר הפסיכולוגי ידוע, שה„שירה" הזאת מושגת לאדם בלתי תלויה ולחיות המפותחות. רק מדרגה מסוימת של התרבות נעשה האדם לחוזון, כלומר ליצירה ומחשבה גם יחד. השגת של יצירה ומחשבה מתגבשת כאן ומסתפרת, וקשה לנחות בין המסגרות לייחס לכל אחת רק אחד מאלה הפקודים. בהתגבשות באמנות היונית, האסתטיקה כמותו של האדם המטור מה מום והאדם שטיה פרטית ומה לקוי ומה גולמה ומה סגירה בין חלקיו ובכוונתו, אמרו הבניינים והפסלים בלשון המחול והאימאל: זה יפה. כך אמרו אנשי המחשבה. החוקים שחוקקו בזה, אלה של היופי שבהרמוניה, של את מתאים על כל הגרעות על מערכות הגבריות, וקרנו מלרחה ומערבה, ונפלו וקראו מדי פעם בפעם. מעשבה כמו זו כלאות האידיאה, היא הצורה השלמה שבמחשבה האידיאליסטית באידיאליזם הערתך, ובכיוונים שהלכו אחרו שינילו ממנו, [כלומר יחוד הזהב] נעשית הרוח לאקור החומר, ולה נכנע לה. בעיקרון זה כשהוא לעצמו מלאו כאן הנוטות בגיות משען רבות, הרבזות, המאוחרת, והנלרות, ביחוד זו של ימי־הבינים מאחרת ובמערב; [illegible] [גרייאות] קרוב עיקרון לה. אלא שאין הקלסית נוסדו [ואפחו] יחסים טובים בין הרוח המדריכה והמעלבת ובין החומר המודרך והמעוצב, יחסי ידידות, המבוים הישן שלום לעומת הנדודיים הברסניים של גוף אנוש, וגבריות [שנעשו אחרות] גדומות ומאוחרות. כאן [illegible] [בין נשמה לגוף], גדולו של הגורם המחבר אל האידיאליזם היוני־קלאסי [וגם הגיפה] המשוגע לגרעיות ימי־הבינים. כי בה אין ידידות בין רוח ובין גוף, [מזוכא] וזה האחרון ומוצלל עד כדי טומאה ואינו אלא נבל, וקיומו קרוב לשלילה גמורה ולריאל, ורק בכנות איה־עליונות המחנה [illegible] בכרחיה ועוזנו משתמר. והנשמה נוספת אל קיום ארסולוטי, והגוף נעשה לה לכלא, זו היא כבולה ומבוייתת עד כדי מינוחם כלה מלבצבם בלב השוה שבין האידיאליזם היוני־הערך ובין הגישה היהודית־נוצרית של ימי־הבינים. במאמת ההיסטוריה שנעלם המשגה [במעט] ההוא החלום ולא נותרו ממנו אלא פרורים בודדים, כמו ההגדרה הרבה, בהגרות רוחשת לאפלון, [illegible] שרות המורגל בגבול בקרב חלוציה.

ולא מלפני התביעות הסביבים,

גרם, גם אמירה "לא יפה" זו לרוגיה לא נולדה פתאום כמו האלה אתינה, שיצאה, לפי האגדה היונית, בשלמותה מראשו של זאוס. מאילו מקור פסיכולוגי בא: מה שגה היופי, הרעיון המיוחס ליפה, מנין איפוא? יום אוביקטיבי? אלו תבליטים

ה[illegible] מן הפעולות הנפשיות שבהן איפה עד היפה כמושג כהוויה מן ההוויות ועד תפיסה כבדברי ים כקנייני רגש בעולם, גם של הקולט, וגם של הגנונומשין?

אל תבוננות בעולמה הלאת נרד שבדרכת הגולאות שהפסיכולוגיה האוגרנית הספיקה לנו בימינו (מפרי חקירה) אנחנו למדים, (וכי) שהאדם הפרימיטיבי אינו פשוט כל עיקר וכי הפרימיטיביות אינה זהה עם פשטות. אין הוא ביחוד יותר גרוע מבן התרבות. נהפוך הוא, הפרימיטיבי כבול באזיקים, שאתם התרבות שחררה, ותסביכים, האלוויים שגאנים חברתיים והשלטיים שונים, מלוכים לאדם "הפראי" יותר מאשר לתרבותי. כל אנתרופולוג מנוסה יודע, היטב, שהקדים חסרי כל יסוד ממש, בפלאים ומגאיים אותו, חלום של רוגדים ועל גדולות זה גמידה שבם יותר פרימיטיביים. הרגלות מאירות עינים ניכרות בם"י הילד, ומוטיבים שונים מהווים מעין אחד לשונים קרובות למדי את האדם עד גרגנו. לעלם האגדה הקדמון אין לאנושות גישה אלא דרך המלים-הצירופים של האגדה. עמאים שונים חלמו את חלום הגיוט. על גן עדן בו חיו הראשונים בגגאיות ברבגום אל לשון יותר מבעית מאומר אותה האגדה, ש"מתחילה" היה אדם חפשי לעשות מה שרצה, ולא היה חטא ולא עונש, או: הילד פעל לגמרי, ואין עונש, אין מפריע, אין מוסר. "אחר-כך" באו גאגדות העמים והבגאה החטא ועונשו.

אך מה פירושו של "אחר-כך", מהם הגורמים שגרמו לחטא? גרי, שבחיים הנפשיים אין אשמה בלי רגשי אשמה. כל מעשה, אף הראשוני ביותר, יכול להיעשות גורם לרגש. לאשרו של העושה יפריע מעשהו רק עקב מגוזות מבחוץ, והמדרגות המחנוגות של מולדות החברה (הדרך) אלמנטרית. באופן ההבחנות המאורגנות אבל לא אמר, שההגנה נזכר גמ"ע, על מה עמגו של נוונה, כשם שגם בחיי הפעולה עוברות רק למדי, עד שהוא מבין, על מה נעשות לו הכרות הידועות. וכשם שגם עם התגבשות של המוסר מגונה לולד נולדת האפשרות של הסתרה, כן אפשר לשער שגם עם התפתחות שלמה של בני אדם ועליתה הניכרת על המדרגה של הגוף בעלי החיים, לא מעשי מנעם "הסתרה" כגון ביטוי בעם המצב-יסוד של סיגוף, איומים, ובהמשך התפתחות גם קללות. לפי הלב השוה שבכל אלה נקרא להם (הנראים לנו גמורים ושלמים) ענייניים או ברשעות.

על מה מגנים בחברה הפרימיטיבית ביותר, ומי ומי הם המגינים והמגנים? כל הנכסים ההישגים, שאנחנו נפגשים אתם בזמנים ההיסטוריים, נראים אחרת בשמצאן לנו לעקוב אחריהם על פי מסמכים טרום-היסטוריים ובשאנחנו [illegible] נזלרים בגולאות בטוחות של מדעי הטבע. אין כבר מוגן מאליו, כל כבר [illegible], ולפני ההבחנה עדין לא היה.

בהדרכת אוגה באמת הפשוטה נראית גם בתחושה כתולאה ממצבים אחרים, ואלה לא היו [illegible] אנונים כלל, ואף [illegible] בחנוך מאשרים קצרים לא היו. לגאונה של מלחמות בין אצות ודין כנים על באשה-באשם ולא מאבק-באמים בין אחים לבין עצמם הגוגזו מאמילה רבים, והיום נוטה אליה מהפכה כמעט כליל. באבגה חן במן, (מתוך מוחמים בני סוס) שהמבחרת נעלרת ממנו, ואולי הגיאה האמת באה אך סיגון, וגם בהגאה אחרת בודאי עדין לא הגיאו רעות מחוץ ואביה. גרם, מעין נסיון בנראה הראה את ענות כמה ואת כעסו, וכן גם את כוחו האיום, ע"י זה שהאמונה בגורל החיים מכה אותם במכות, ועושה להם בדרך לו מה שהם עשו לו או מה שרצו לעשות לו. הבגדים העלים ונזכים נמלטו במשך תקופות מאד ארוכות מן המבט "ע" "עליגרת לפניו, למדו אנשים לסבל הלימות את מה בדרך גבורה, ובכל זאת "עד" [illegible] שם בגלוי אגדות, שמחות גבורה, ובגבורה בשלוו, גבור גלי, אבנים, ואחר כך עוד בגיזרון שבגטאים ושאר הנאות, וגוזם באמונות, אחר כך התועלת בדרך סולית. אבל אלה שבין אותם את הבגדים כעוד שאגאיים מוסתרים באותה אחרת בשעת גבורות. אולם על זה בגין הגאונים היתה נחשב אמים, בין מגיגים לא יו בדרך באמצעים כאלה, אלה הגולאות הגורליות מניסון על זה האמונה באו לפנים. רגשי, אשמה נעשו מושגי מוסר ראשונים ניטריי. המאימים באו גנפשותיהם, שהמאה מייסר אותם, והמגרפים להגן היה לשמגרו מאחריה של האומה.

ניאת היתה ראשית בגניני. האשם מנסה לברוח מן הגניני ההלל מהכל, ובכל להימלט, הנגוד ממשיך את האשמה חולה, כבדבר, ומכה אותה בכיני יצר, ומעמיד פנים כאילו לא היה הוא, אלא הוויה מחוץ לו. את עצמו הוא מעמיד מנגד ומוסיף להרשיע את אשר נמצא בו. וזה הילד כאילו בראש ע"י השלמת-יצר, וכוחו גובר על היותו לשטן ויריב אלהים. באותן אלפים שנים מנסה בעלו-ברגנו לבחור את רגליו, להבחינו, ואינו יוצא. רק בדרך אחת יש לו: את הילד הרע יכון לילד טוב, את כוחו האדיר יכוון ויפנה כלמחמו את עצמו אל מעלה, את רגלי בורא ישרה לכנפים ויבריח אותו להגרואם ולהרים אותו, את אזוניו. ובאמונתו לאזנו, על כן ישנם 12 מעשים טובים. בשנאה רק הכשיל ונכשל, על כן יפעל מעתה באהבה, ופעלו יגרנו. את הכוח שאמר להרוס יצע לשעבד, ואף ללמד אפילו את זה. בבעלות אותו הכוח הלה אל מרואים חדשים יעבוד אותו ואת רצונו ישרה. בדרך הסובלימציה, הנ"ע הגאון האדם לידי יצירה ותרבות. היאן מערבת הישגים של הנועצים מן האנרגיה שנידר. בבכות האשמה אותה אנרגיה או "עידונה" יוצא מעצ מתוך, מילד – יצירה.

בגאותם שהיליכי הבפשטה, שמולאם מגבלית האמוות, מעיד היפה בתוקם נשוא פנים. כי הוא האין עצמו, שנעשה בדרך הפשטה הסובלימציה הפשטה-העידון לגלגי מיני והתנכר לעצמו ואינו עוד הוא. היפה הוא האין לשבר, הדוגמה המרכזית

ויגולוגיה וגו' גולד עד, וירטוגים ...? היצירה נגוע ... של ...

לשינוי הסימפטומאטי, הבולט בתהליכי הסוציאליזציה, בראות [illegible] אצילות, בתמורות [illegible] לרוחניות, באמנה שיפנה לעובר.

[illegible] נשמור ונשאל את עצמנו: מה הוא היקף של אותו תהליך הדיבון, שאילו מידה הקפה האנרגיה בראשונה, זו שהיא היוצר, למעשה, יצירה, לשבירת ערכים טוטליים, חברתיים, אמנותיים, אסתטיים, מוסריים, מחשבתיים; בכללות הקפיצה הבזאגוית של [illegible] האם הסוציאליזציה, שהביאה לידי הפרדות בכלל ולידי מושג היפה בפרט, האם היא טוטלית או שלה היא להיות טוטלית? [illegible] על אלה אנו [illegible] כמה וכמה עובדות אילו היתה הקפיצה הילד ליצירה [illegible], מוחלטת, כי אז היה האמן נעלם מן העולם [illegible]

גם השאלה, אם לא חלה האנושות הלוך [illegible] המתמכרים [illegible] ודין אלה המתרוממים מעליו ועושים אותו לכוח יוצר — [illegible] של החכמים והאמנים הגדולים של [illegible] מפני הבחירה [illegible] אחד, [illegible] המציאות מראשיתם מן [illegible] הגדולים החכמים גם האמיתיים הראשונים. [illegible] שני, שכן חלק מאותו טבעית שלמה עברה, עוברת את האמני המכריע, וחלק [illegible] נשאר בזמנו ובתפקידו שבטבע [illegible]. אלא שבבריאה [illegible] הילדיה [illegible] הכמות האחרונה הבאה של אנרגיה במצבה האדוני נמאס [illegible], המעלה בדרך [illegible] מנים ומשנה את הארץ, ואיננו פוחת.

אין להתגבר על הטבע, לוותר גם על פריה ורביה. אך ואילו

[illegible]

אין גם [illegible] אין אנחנו נוטים להפס [illegible] שריבוי היוצר [illegible] נמצא עוד בעז מבזאו. כי מהמראות המם של דמויות באמנות האינדיבידואליסטית, [illegible] זו של יוצר [illegible] מיוזגת זה בתנאים [illegible]? האם יפים של העולם מעשה ידי פוליטיקאים [illegible] איני יופי חושני מלא? [illegible] הנשים [illegible] הגדולים [illegible] — האם אין נשים על כל נסמי נשיותן? ומה הם [illegible] בדמויות שלה מחוללות בנו? בנו — היינו צריך לא בנו, [illegible] ובאנשי [illegible] ומכוניים, על דרכי שיטות מחלה ומוגשים מגושמים; [illegible] של גנים אדם [illegible] יותר ופשוטים יותר. כוונתנו האמונה על אלה [illegible] התמונה והגרים אחרי לבבם, [illegible] יודעים בכל אופן, [illegible] ומלב מעצמם אין המעלורים חנוך עד כדי שיגעון. אכן, הבריאים האלה חומדים. אלא שהרגשותיהם אין האש האוכלת, [illegible] עודר על גדולות בנועם, האינטנסי-ביות אינה רבה מנשוא, הרגש כולו מתון, והכולו אומר הרמוניה, כמו המראות [illegible] שעוררנו.

[illegible] גם היצירה [illegible] אינה משעבדת, ומפעלות אינה מאדרת. [illegible] אהבה [illegible] אנשים [illegible] אותן נח את [illegible] ההעצבה מבאורה, שבדיפוקינו לא תכבה אמונה להלהמנו [illegible] החויים [illegible], [illegible] אין בה אף פירורי מן האמביציה. ונשים לעולם לפעמים [illegible], קדושים וקדושות, ילדים וילדות, הצדקים והצדקות [illegible] אינם מאיבו [illegible] [illegible] ואין אלה שלמים ושלמות בעיננו [illegible] בשחסר הטעם המיטיב הלה. באמור, טעם זה אינו האמן, [illegible] יחסר לאמן מוחש. [illegible] [illegible] טעם, [illegible] אמן יוצר [illegible] יצירה אמתית רק מתוך אהבה, והיא באת אהבה ממשית או דומיה יוצר; ושבוע מוחש אהבה לדמויותיו גם מאת המסבר, שבוע אלמוני ובלתי מוגדר, אך נוכחותו אינטנסיבית והשיבותו רבה.

[illegible] מכל אנה הנועם הלב, ושל [illegible] בטבע [illegible], מולדת [illegible] גם בדמויות בעלי חיים ובדמויות הצמח, וכן גם בטבע הדומם. [illegible] [illegible] אינם [illegible] אלוהים [illegible] הרגש [illegible] אוהב את [illegible] כל האמנות הבחנת הכוחי, [illegible] את הנואשים לא [illegible] ששאיפה [illegible] אותו הקריאה מלד האמן של היצירה ואמנה אל לבנו. [illegible] נשאר לו אמן בכוחו, [illegible] [illegible] לפעמים מתוק [illegible] ולוחני, מורגשים [illegible] זו הבים מרבלים מאורש היופי האמיתי. [illegible] מענין ביותר, אך למשחק יותר מאשר [illegible] שבתקופתנו אחרי היסוד הלא בצורות מופשטות, [illegible] מוצא מלה של זמננו. [illegible] שבדורות [illegible] הכוללת סימנים מבוכים, בדהורים המופרדים של [illegible] וכל גדי יהוד [illegible] בכים פרינטטורים על המצרה הרדוס [illegible] מסכים מושלמים על הסימנים והדמויות והתופעות [illegible] היפי מוסיקאי מסוים, וגם גז יש כדי לחולל בנו הבים רגשים, הבים חסרי דמות, [illegible] פחות ועמוקים. [illegible] רחוק מאורח [illegible] המשקים [illegible] שהבכרנו עיקרה גדולה אחרונה עד השורש המשוגע.

זה מרגיל אלהים [illegible] עדינות, חגיגה ונדבה, והגיע הזמן לשחזור אותה [illegible] [illegible].

ונמלץ עוד [illegible] היצירה במורת [illegible] גדולה.

[illegible]

[The following section is written upside down on the page:]

הכנסים המרכזיים של זה הגליות האמצע ועל זה [illegible] שבפילוסופיה, [illegible] לאותו האור היא זה קן [illegible], ומפריגו [illegible] ליצירה שלשה (אינה אלא פרי ההתגברות עליו) [illegible] נראה בלשישות כלאת, [illegible] שנשאר מקום [illegible] נגדית: התיבון גם יצירה, [illegible] לא תסגר כמעשה סוציאלי? הלא יש [illegible] אמנות מינית, שלה לא נכר [illegible] "הבחרה" ואין בה נכר לשידון שלה. [illegible], כמורן, כוונתנו לאמנות הגוללת [illegible] את [illegible] היצירה. אין טוענו [illegible] לסחורה המיוצרת לשם אספקת [illegible] אינם באים מיצרו של [illegible] ועוזרים [illegible] המניין [illegible] ליצר, שאינו בא מאליו. כוונתנו לאמנות מינית, שאף [illegible] אינה פחות אנושית מאמנות אלא [illegible] דגית, ואף בעמקה החוויה אולי אינה נופלת ממנה. באחד [illegible] הכבירים ביותר [illegible] אצנו נכרים, [illegible] השחורה של [illegible] [illegible] מלאים מעשי גיסות, [illegible], [illegible] הזאתדות לזוגות ערומים. [illegible] טבע הראשונות אלא, בלתי משוחד ובלתי [illegible] [illegible] ירגיש כאן [illegible] יצירות [illegible] אחרות במלרח ובמערב, שלעגים ביכן היכר במאידן, בלי לשבור את תהליך [illegible]. כדי לעקוב אחרי האמת מה שהיא, לא נוכל שלא לגלות לידיעתנו גם את הבגד הלה של [illegible] בשירה [illegible] יצירה. [illegible] שמן מוין מתרגלות בתוך נכר, שכיוונו העיקרי בהור, [illegible] והמאמץ [illegible] היוצא ממנו? [illegible] באיפיונים, [illegible] היצירה והרוח מחזיר למקורם?

ונמלך רק שאולאו [illegible] מקור היצירה במורת [illegible] גדולה.

[illegible]

H

Aesth

Aesth